

Arrest

nr. 347 204 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 30 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelt verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing van de CGVS bevestigt bij arrest nr. 298 492 van 12 december 2023.

Op 5 december 2023 dient verzoekster een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 augustus 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.12.2023 werd ingediend door :

*F. M., B. G. (R.R.: (...))
nationaliteit: Peru
geboren te Lima op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar de zussen, broers en halfzus die de Belgische nationaliteit hebben. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient er op gewezen te worden dat mevrouw ook in Peru nog een familiaal netwerk heeft. Ze kan samen met haar broer F. M., J. E. geboren op (...) terugkeren naar Peru om zich vervolgens te richten tot de Belgische ambassade in Lima. Betrokkene gaf ook zelf aan in de toekomst terug te zullen keren naar Peru en dat zij naar België kwam om er te komen werken. Betrokkene kan zich richten tot de Belgische ambassade in Lima, Peru, eventueel met de hulp van haar Belgische advocaat, om een visum aan te vragen om terug te keren naar België, eventueel omwille van tewerkstelling. Betrokkene toont niet aan dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om een visumprocedure op te starten via de Belgische ambassade in Lima, Peru.

Mevrouw verwijst ook naar de onveiligheid in Peru, de conflicten, de straffeloosheid en de corruptie en de precaire socio-economische levensomstandigheden. De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzocht de socio-economische situatie van betrokkene. Daaruit bleek dat betrokkene geen problemen kende in Peru. Betrokkene was ook van plan om terug te keren naar Peru. Haar bestaansmogelijkheden in Peru worden niet beperkt in die mate dat het maatschappelijk en sociaal onmogelijk zou zijn om te kunnen functioneren. Er is geen sprake van een situatie van verregaande materiële deprivatie in Peru. Betrokkene gaf zelf aan geen persoonlijke problemen te hebben gekend. Geweld in Peru neemt de vorm aan van kleinschalige gemeenschappelijke criminaliteit. Regeringstroepen hebben soms nog doelgerichte confrontaties met de restanten van het ‘Lichtend Pad’. Maar de Belgische asielinstanties oordeelden dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Peru een reëel risico zou lopen van ernstige schade.

Verzoekster zou verschillende medische problematieken kennen die haar zouden verhinderen om een visumprocedure op te kunnen starten via de Belgische ambassade in Lima, Peru. Verzoekster kende volgens haar verklaringen verschillende aandoeningen die steeds door specialisten dienden te worden opgevolgd en zelfs tot één hospitalisatie leidden. Een verdere opvolging met dezelfde bevoegde specialisten in dezelfde voordelige omstandigheden zou volgens betrokkene noodzakelijk zijn om een goede gezondheid te garanderen. Er bevinden zich medische documenten van 2019 en 2020 in het dossier van betrokkene met betrekking tot een bepaalde specifieke problematiek. Er zijn geen recente medische attesten waaruit zou kunnen blijken dat mevrouw heden nog steeds met een medische problematiek zou worden geconfronteerd. Nergens blijkt dat mevrouw heden niet in staat zou zijn om te kunnen reizen, noch dat mevrouw medisch niet geholpen zou kunnen worden in haar land van herkomst, mocht dat nog nodig blijken. Samengevat kunnen we stellen dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is en uit de voorgelegde medisch attesten valt niet af te leiden dat het voor

betrokkene onmogelijk is om te reizen. Bijgevolg kan de aangehaalde medische problematiek niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (duur van het verblijf in België, tewerkstelling, kennis van het Frans, kennissen en vrienden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de grondigheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 15/12/2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 07/02/2024 een bevel om het grondgebied te verlaten (13QQ).

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Eveneens op 19 juni 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 augustus 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“mevrouw:

Naam, voornaam: F. M., B. G.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Lima

nationaliteit: Peru

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum of een verblijfsvergunning waarmee ze op wettige wijze op het Belgische grondgebied kan bevinden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : mevrouw heeft geen kinderen in België.

Het gezins- en familieleven : mevrouw heeft broers, zussen en een halfzus in België, maar mevrouw heeft evengoed een familiaal netwerk in Peru en een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied is geen disproportionele maatregel. Mevrouw kan naar België terugkeren door een visum aan te vragen via de Belgische ambassade in Lima, Peru.

De gezondheidstoestand : de medische problematiek is niet actueel. De documenten die mevrouw voorlegt dateren van 2019 en 2020.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"• IN RECHTE

OVERWEGENDE dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 aan het bestuursorgaan een algemene motiveringsplicht opleggen voor bestuurshandelingen in het kader van het individu;

DAT de formele motivering van bestuurshandelingen een wezenlijke formaliteit vormt die bestaat in de aanduiding, in het instrumentum van een bestuurshandeling, van de rechtsgronden, dat wil zeggen van de normatieve bepalingen waarop de opsteller van de handeling zich baseert, en de feitelijke gronden, namelijk de omstandigheden die tot de beslissing hebben geleid.

DAT het doel van de bovengenoemde wettelijke bepalingen is om de administratie te verplichten "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" en dat "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737)

DAT E. Cerexhe en J. Vande Lanotte eraan herinneren dat:

"Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée"

DAT we in de motivering van de wijziging die uiteindelijk artikel 3 van de wet op de formele motivering van administratieve handelingen werd, kunnen lezen dat indien de motivering verplicht is, er ook een evenredigheidsrelatie moet zijn tussen het belang van de beslissing en de motivering ervan; Ze moet dus geschikt en aangepast zijn.

DAT de Minister bovendien in de commissie van de kamer het volgende heeft overwogen:

" Cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision"

(l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

DAT de formele motivering geschikt en aangepast moet zijn zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991;

DAT de naleving van dit vereiste moet worden beoordeeld in het licht van het hoofddoel van de wet, namelijk de geadresseerde van een bestuurshandeling in staat te stellen de feitelijke en juridische redenen te begrijpen die de administratie ertoe hebben gebracht de betrokken handeling vast te stellen, en bijgevolg, hem in staat stellen om de wettigheid en relevantie van deze beslissing beter te beoordelen en dus ook de wenselijkheid om deze voor de rechter aan te vechten. (RvS 14 juni 2002, nr. 107.842);

DAT de verplichting tot formele motivering dus twee aspecten omvat: het bestaan van een motivering en de geschiktheid van de laatste;

DAT « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (RvS, 25 april 2002, n° 105.385);

DAT artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitdrukkelijk bepaalt dat de motiveringsplicht geldt voor beslissingen die betrekking hebben op vreemdelingen;

DAT het algemene beginsel van behoorlijk bestuur het bestuursorgaan ook de verplichting oplegt om een bestuurshandeling van materiële aard te motiveren;

DAT een stereotiepe en onpersoonlijke motivatie niet genoeg is:

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » ;

DAT Uw Raad het reeds heeft onderstreept, in navolging van de Raad van State:

« (...) pour satisfaire aux exigences de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit faire apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur, de manière à permettre aux administrés de connaître les justifications de la mesure prise et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment C.E., arrêt n° 115.571 du 10 février 2003). La réponse apportée par la partie défenderesse et rappelée plus haut s'assimile davantage à une formulation stéréotypée et générale qu'à un examen spécifique des circonstances invoquées par le requérant (en ce sens: C.E., 2 juin 2003, n° 120.101). » CCE, arrêt n° 16.564 du 29/09/08 ;

DAT « (...) pour satisfaire aux exigences de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit faire apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur, de manière à permettre aux administrés de connaître les justifications de la mesure prise et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle » (o.a. RvS., arrest n° 115.571 van 10.02.2003) ;

DAT het evenredigheidsbeginsel een toepassing van het redelijkheidsbeginsel inhoudt en een redelijke verhouding van evenredigheid vereist tussen de feitelijke grondslag van een bestuurshandeling en het voorwerp ervan;

DAT de zorgvuldigheidsplicht de administratie oplegt om « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause ». (RvS, 23 februari 1996, nr. 58.328)

DAT deze taak ook vereist dat de administratie een volledig en specifiek onderzoek van de gegevens uitvoert, alvorens een beslissing te nemen. (RvS, 31 mei 1979, nr. 19.671)

DAT « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (RvS n° 130.662, 27 april 2004, A.P.M. 2004, liv. 5, 99).

OVERWEGENDE dat een adequate motivering daarom een afweging/afweging en evenredigheid moet omvatten tussen de rechten van de verzoeker en de belangen van de nationale veiligheid of openbare orde; zie RvS nr. 112.059 van 30 oktober 2002:

« (...) la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public » ;

DAT artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

- „1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid (...)”.

Paragraaf 2 van artikel 8 EVRM bepaalt de voorwaarden van een inmenging vanwege de Staat in het gezinsleven.

Om precies na te gaan wat bedoeld wordt in dit tweede paragraaf dient men de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van Straatsburg te bestuderen.

In sommige “leading cases”, heeft het Hof van Straatsburg een duidelijke link geïdentificeerd tussen de problematiek van het recht tot respect van het gezinsleven en die van de vreemdelingen, met als focus het impact op het gezinsleven van de beslissingen betreffende vreemdelingen.

Het is zo dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens ons eraan herinnert dat het EVRM geen automatisch recht geeft aan de vreemdelingen om vrij het grondgebied van een bepaald land binnen te dringen en te verlaten.

Echter, waar geen zulk recht bestaat in het Verdrag en hoewel de lidstaten van de Raad van Europa het recht hebben om het binnendringen van vreemdelingen binnen hun territorium te controleren, kunnen de uitdrijvingsmaatregelen en weigeringen van verblijfsmachtigingen betreffende een vreemdeling zijn gezinsleven impacteren en een inmenging vormen in de zin van artikel 8 EVRM op een manier die niet verantwoord wordt door de tweede alinea van dit artikel.

In vele arresten heeft het Europees Hof van de Rechten van de Mens het recht van de vreemdelingen tot respect van een effectief gezinsleven vastgelegd (arrest Abdulaziz, Cabalesen Balkandali t. Engeland, van 27 mei 1985).

Zij heeft eveneens reeds bepaald dat een uitdrijvingsmaatregel betreffende een vreemdeling in een onevenredige maatregel kon bestaan ten opzichte van zijn gezinsleven, vooral in geval van een huwelijk en kinderen (o.a., arrest Berrehab t. Nederland, van 21 juni 1988);

Het Hof van de Rechten van de Mens heeft meermaals vastgelegd, onder andere in het bovenvermeld arrest Berrehab, aan welke voorwaarden een administratieve beslissing van een lidstaat van de Raad van Europa een inmenging mag vormen in het gezinsleven van een persoon:

- De inmenging in het recht op respect van het privé- en gezinsleven dient conform te zijn aan de wet;
- De inmenging dient conform te zijn aan één van de volwaardige doelen, vermeld in alinea 2 van artikel 8 van EVRM;
- De gebruikte middelen dienen evenredig te zijn aan het nagestreefde doel om de inmenging als noodzakelijk in een democratische maatschappij te kunnen beschouwen;

De analyse van het Hof van de Rechten van de Mens van Straatsburg betreffende deze voorwaarden in het bovenvermeld arrest Berrehab vindt toepassing in deze zaak.

DAT artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 betreffende gemeenschappelijke normen en procedures die van toepassing zijn in de lidstaten voor de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen bepaalt dat: Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
 - b) het familie- en gezinsleven;
 - c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,
- OVERWEGENDE dat de bestreden beslissing zich beperkt tot de vaststelling van het ontbreken van uitzonderlijke omstandigheden die het mogelijk maken de aanvraag in te dienen in de gemeente van de woonplaats van verzoeker op Belgisch grondgebied en niet overgaat tot een analyse ten gronde;

Artikel 9bis van bovenvermelde wet bepaalt als volgt :

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in

België, op geldige wijze aantoont. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk [2 met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan]2; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

[2 § 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.]2

Men dient de bijzondere omstandigheden, vermeldt in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, correct te interpreteren : « circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour » (Notamment, CCE, arrêt n°44.190 du 28 mai 2010 ; CCE, arrêt n°44.988 et 44.994 du 17 juin 2010)).

En « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par [en l'occurrence l'article 9bis], et d'autre part, son accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient » (C.E., arrêt n° 58.869 du 1er avril 1996, Rev.dr.étr., 1996, p. 742, n° 103.146) ;

Dat uit de Omzendbrief van 21 juni 2007 met betrekking tot de wijzigingen aan de regeling betreffende het verblijf van vreemdelingen naar aanleiding van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (MB: 07/04/2007), blijkt dat uitzonderlijke omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de asielzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat de genoemde omzendbrief verder specificeert dat deze onmogelijkheid om terug te keren gelinkt kan zijn aan elementen die zowel in België als elders kunnen worden aangetroffen.

Dat terwijl niet wordt betwist dat verzoeker momenteel illegaal op Belgisch grondgebied verblijft, neemt niet weg dat er in zijn geval sprake kan zijn van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat de Raad van State in dit verband heeft toegegeven dat artikel 9, lid 3, van de wet van 15 december 1980, door de wetgever, zoals blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden, wilde worden geconfronteerd met alarmerende situaties die een humane behandeling vereisen. Hij specificeerde ook dat deze bepaling op geen enkele manier vereist dat de vreemdeling het koninkrijk regelmatig is binnengekomen, noch daar

regelmatig verblijft (CE, 12 maart 2004, n° 129.228, Rev. dr.étr., n° 127, 2004, pp. 68-70), wat hier het geval is.

• TEN GRONDE

1.

OVERWEGENDE DAT

Verzoeker betrad België in 2019 met een vastberadenheid om onafhankelijk te zijn en actief bij te dragen aan de samenleving. Zoals uitgelegd in de oorspronkelijke aanvraag, ondanks de onzekerheid en de talloze obstakels die de asielprocedure met zich meebrengt, heeft zij nooit de intentie gehad om afhankelijk te zijn van sociale voorzieningen.

Integendeel, zij nam onmiddellijk het initiatief om haar professionele loopbaan op te bouwen, wat getuigt van een uitzonderlijke ondernemingsgeest en vastberadenheid.

Met haar opleiding in de horeca ging verzoekster, ondanks de stress en uitdagingen van haar situatie, voortvarend aan de slag om een CV op te stellen en sollicitaties te doen waar mogelijk. Dit leidde uiteindelijk tot diverse professionele opdrachten en culminerend in een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij Actief NV in Zaventem.

Deze professionele activiteit bewijst niet alleen haar integratie in de Belgische maatschappij, maar ook de ontwikkeling van een privéleven en een uitstekende beheersing van de nationale talen. Bovendien is haar financiële onafhankelijkheid hiermee gewaarborgd.

Verzoekster toont met haar inzet en professionele activiteit een voorbeeldige houding, evenals een duidelijke capaciteit om actief bij te dragen aan de groei van de Belgische economie, met name in een sector waar dringend werkkrachten nodig zijn. Dit is een duidelijk teken van haar duurzame en succesvolle integratie in de Belgische samenleving.

Deze elementen werden reeds benadrukt in de aanvraag tot verblijfsvergunning maar komen niet gedetailleerd aan bod in de bestreden beslissing.

Indien zij echter gedwongen wordt terug te keren naar Peru, zal zij haar werkgelegenheid en daarmee haar financiële stabiliteit verliezen. Dit zou een aanzienlijke inbreuk vormen op artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat haar recht op privéleven en gezinsleven beschermt. Zij zou eveneens wel kunnen belanden in een situatie van materiële deprivatie, in tegenstelling tot wat verwerende partij tracht aan te halen.

Daarnaast heeft verzoekster blijk gegeven van haar voortdurende investering in haar integratie door het volgen van verschillende cursussen om de Franse taal volledig te beheersen, zoals benadrukt in de voorgelegde attesten. Hiermee bewijst zij haar toewijding om niet alleen een solide bijdrage te leveren aan de Belgische economie, maar ook aan de samenleving als geheel.

Ook dit komt niet gedetailleerd aan bod in de bestreden beslissing.

Het professionele profiel, haar actieve bijdrage aan de maatschappij, en haar duidelijke integratie van verzoeker zijn nochtans duidelijke bijzondere omstandigheden die een terugkeer naar Peru, het land van afkomst, aanzienlijk bemoeilijken.

De motivering hieromtrent in bestreden beslissing is onvoldoende en vormt een overtreding van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het algemeen beginsel van zorgvuldigheid en goed bestuur.

Bovendien heeft verwerende partij ook nagelaten om correct de plaatselijke veiligheidssituatie in Peru te analyseren, dat nochtans werd aangehaald in de aanvraag.

Verwerende partij gaat hier amper op in en maakt geen diepgaande analyse van de algemene veiligheidssituatie in Peru, noch de socio-economische stand van zaken.

Ze beperkt zich ertoe simpelweg de aantijgingen van verzoekende partij opzij te leggen onder het voorwendsel dat ze reeds werden aangehaald in het kader van de asielaanvraag, hoewel zij uit het oog verliest dat de voorwaarden voor een intern conflict en dus een toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdleingenwet (dat leidt tot het toekennen van de subsidiaire bescherming) niet dezelfde zijn als de voorwaarde om een bijzondere omstandigheid in te houden.

De motivering van de aangevochten beslissing geeft bijgevolg verzoeker niet de kans om te begrijpen waarom de situatie in Peru (dat gedetailleerd werd beschreven) niet als bijzondere omstandigheid kan worden beschouwd.

Na een precautioneus examen te hebben gevergd van de werkelijke plaatselijke realiteit in Peru, merkt men echter dat betrouwbare bronnen verzoekende partij gelijk geven.

De huidige Peruaanse crisis werd als volgt beschreven in de aanvraag:

Het land kent immers meerdere problemen die in combinatie met elkaar tot een ernstige crisis leiden, nl.:

- Terrorisme vanwege The Shining Path (SL)
- Politieke crisis bij de benoeming van de nieuwe president Boluarte Dina
- Catastrofale situatie op socio-economisch vlak met groeiende armoede en criminaliteit
- Excessief gewelddadig optreden van autoriteiten
- Straffeloosheid

- *Corruptie*

Deze verschillende aspecten van de huidige crisis worden besproken in verschillende media.

Zo leest men in Country Reports on Terrorism van de United States Department of State van 2018 dat:

The Shining Path (Sendero Luminoso or SL) operated in 2017 in the Apurímac, Ene, and Mantaro River Valleys (VRAEM) – a remote and rugged region slightly larger than Tennessee that accounts for more than two-thirds of the cocaine produced in Peru. Estimates of SL's strength vary, but most experts and the Peruvian security services assess SL to number 250 to 300 members of which 60 to 150 are armed fighters. Deadly SL attacks against Peru's security forces in 2017 held steady compared to the previous year. In some instances, SL may have set ambushes in revenge for successful counternarcotic operations.

SL is involved in all logistical aspects of drug trafficking in its area of influence. It collects "revolutionary taxes" from those involved in the drug trade, and, for a price, provides security and transports narcotics for drug trafficking organizations. SL continued to use Maoist ideology to justify its illegal activities and armed opposition to the Peruvian government.

SL founder Abimael Guzmán and key accomplices remain in prison serving life sentences for numerous crimes committed in the 1980s and 1990s. Many former SL members and leaders have served 25 to 30 year sentences on terrorism charges. Several members were released from prison in 2017 and others are due to be released in the coming months and years. The Peruvian courts are re-trying 12 imprisoned SL leaders, including Guzman, for the 1992 Tarata Street bombing in Miraflores that killed 25 people. Guzmán and other captured SL figures from the 1980s and 1990s are no longer associated with the active SL group in the VRAEM emergency zone.

United States Department of State, Country Reports on Terrorism 2017 - Peru, 19 September 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5bcf1f89a.html> [accessed 6 June 2023]

Wikipedia geeft op zijn beurt een duidelijk beeld van de recente politieke gebeurtenissen die uiteindelijk tot een explosief klimaat hebben geleid:

Since 2017, the Republic of Peru has experienced a period of political instability that began between the government of Pedro Pablo Kuczynski (PPK) and allied parties against the majority-Fujimorist Congress. The actions of Keiko Fujimori and Fujimorist supporters resulted with a period of political instability facing Peru.[12] By 2023, Fujimorists would achieve control of the majority of Peru's governing institutions.[13]

The crisis emerged in late 2016 and early 2017 when polarization led to a schism between the Executive and Legislative branches. Kuczynski later resigned in March 2018 after a vote buying scandal emerged. His successor, Martín Vizcarra, initiated a series of anticorruption reforms. After a series of disputes with the Fujimorist-led Congress, Vizcarra dissolved Congress and called for snap elections which took place in January 2020. After an unsuccessful impeachment attempt by Congress, Vizcarra was removed by Congress led by Manuel Merino. The removal was met with mass unrest, and Merino resigned five days later following two deaths in the protests. The crackdown of the unrest was widely condemned by human rights organizations.

Congress later chose Francisco Sagasti to lead a transitional government. In the aftermath of the 2021 Peruvian general election, a crisis emerged between supporters of Pedro Castillo and Fujimorists led by Keiko Fujimori. After multiple attempts to remove Castillo were unsuccessful, mass unrest broke out in April 2022. Castillo attempted to dissolve Congress in December 2022 and was subsequently impeached and removed from office. Castillo was replaced with Dina Boluarte, which led to protests. The protests turned violent, which led to a violent crackdown and accusations of human rights abuses.

[https://en.wikipedia.org/wiki/Peruvian_political_crisis_\(2017–present\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Peruvian_political_crisis_(2017–present))

Andere bronnen leggen de link tussen het gewapende conflict sinds de jaren 80 en de huidige crisis die nog steeds fel woekert:

Peru's Crisis Reopens the Wounds of the Internal Armed Conflict

Peru is experiencing its worst political violence in years. Since the ouster of then-President Pedro Castillo on December 7, at least 58 Peruvians have died, most at the hands of police, whom human rights groups have accused of using excessive force. Protesters are demanding fresh elections and the resignation of President Dina Boluarte, Castillo's constitutional successor. Boluarte, for her part, has refused to stand down, though she has called on Congress to move forward the planned April 2024 elections to December 2023.

Protesters have dug in their heels, carrying out roadblocks and continuing peaceful marches that have often ended in clashes with security forces. Meanwhile, Boluarte's stance toward the demonstrators has become increasingly combative. In lockstep with powerful right-wing lawmakers, the leftist Boluarte has blamed the mounting death toll on protesters, who she claims are influenced by criminal actors seeking political gain.

Boluarte's hawkish posture—despite appalling reports of police brutality—is reminiscent of the Peruvian state's mano dura tactics against perceived enemies during Peru's internal armed conflict in the 1980s and '90s when security forces acted with impunity. As a result, the ongoing crisis is reopening the wounds of the civil war, which never fully healed even with the work of a truth and reconciliation commission. Peru's failure to consolidate its post-conflict transitional justice agenda will likely exacerbate the challenge of holding authorities accountable for human rights abuses during the crisis.

Peru's protests were sparked by the impeachment and arrest of Castillo, a consequence of his ill-fated attempt to dissolve the government and rule by decree. The former president, born to a peasant family in the northern highlands of Cajamarca, represented change to many rural and Indigenous Peruvians who have

long felt ignored by wealthier, whiter politicians in Lima. As a political outsider, his inexperience appealed to many voters who were fed up with the graft and instability that has characterized Peru's highest office. Castillo was Peru's fifth president in as many years, though like many of his predecessors, his time in office was dogged by accusations of incompetence and corruption. Still, Castillo's removal triggered historical grievances held by Peruvians in the rural regions that are home to the country's sizeable Indigenous minority.

The violence from Peru's twentieth-century conflict took a massive toll on some of the Andean regions that are now hubs of the ongoing protests. From these areas, the Maoist Shining Path insurgency waged a bloodthirsty campaign to overthrow the government through guerrilla warfare. The Peruvian state and its military responded with a brutal Dirty War-style counterinsurgency. While Peru's Truth and Reconciliation Commission determined that the Shining Path was the main perpetrator of crimes and human rights violations, it also established that the Armed Forces and the police were responsible for systematic and widespread practices of human rights violations, including torture, sexual violence, extrajudicial executions, and disappearances. Seventy-five percent of the victims spoke native languages such as Quechua—which few Peruvians know—revealing the disproportionate impact the violence had on Peru's Indigenous peoples. (...)

Amnesty International recently accused Peruvian authorities of the “unnecessary and disproportionate use of force against the civilian population” after riot police killed 17 people during a 24-hour period in the southern region of Puno. Human rights workers and local media described the events on January 9 as a “massacre.” Among the dead were bystanders, including a 17-year-old girl and a 31-year-old medical student killed while helping an injured protester.

The government has shown little remorse for the outburst of police repression. The state's actions are necessary to “protect the lives and tranquility of 33 millions of Peruvians,” Boluarte explained in a recent press conference, adding, “Puno isn't Peru.” The clip of Boluarte saying “Puno isn't Peru” quickly went viral on social media, prompting the president to tweet an apology. But the comment underscored the persistence of the racist and disdainful views that the CVR warned of in its report on the conflict. <https://theglobalamericans.org/2023/02/peru-crisis-reopens-the-wounds-of-the-internal-armed-conflict/>

Ook Human Rights Watch benadrukt de combinatie van verschillende problematische aspecten van de huidige crisis in Peru:

On June 6, Peruvians elected Pedro Castillo as president in what international observers described as free and fair elections. Castillo's opponent, Keiko Fujimori, made unsubstantiated claims of voter fraud and sought to have the elections annulled through litigation and political pressure. Fujimori's appeals were dismissed, and Peruvian electoral authorities proclaimed Castillo president on July 19.

Criminal investigations into grave abuses committed during the 20-year internal armed conflict that ended in 2000 remain slow and limited. Violence against women, abuses by security forces, and threats to freedom of expression are also major concerns.

Covid-19 and measures imposed to prevent its spread have had a devastating impact on poverty and inequality, negatively impacting social and economic rights.

(...)

A Shining Path offshoot known as the Militarized Communist Party of Peru (MPCP) continues to operate in the Apurímac, Ene, and Mantaro valleys, in alliance with drug cartels. On May 23, the Peruvian Joint Chiefs of Staff reported that the MPCP committed a massacre, killing 16 civilians in San Miguel del Ene, including four children.

(...)

Police used excessive force in Lima against largely peaceful demonstrators protesting the removal of President Vizcarra in November 2020. Over 200 people were injured and two protesters were killed in the protests.

Security forces have also used excessive force when responding to largely peaceful protests that sometimes turned violent over mining and other large-scale development projects. According to the Ombudsperson's Office, 17 protesters or bystanders died in the context of protests between June 2020 and June 2021.

(...)

The Covid-19 pandemic, and measures in place to control it, had a devastating impact on poverty and inequality in Peru. In May, government authorities reported that poverty had increased by 9.9 percent in 2020, despite some state measures to mitigate it.

Schools have remained closed in Peru since March 2020 due to the Covid-19 pandemic at time of writing. While the government took some measures to ensure remote teaching, many students have not been able to attend. The Ministry of Education said in September 2020 that 230,000 students had dropped out of school and 200,000 others were not attending classes, despite being enrolled. The ministry had announced schools would start reopening in 2021, but implementation has been sluggish.

<https://www.hrw.org/world-report/2022/country-chapters/peru>

Betrouwbare regeringswebsites geven op hun beurt een overzicht van de veiligheidssituatie waarbij reizen in Peru in het algemeen als gevaarlijk wordt beschouwd en in sommige regio's volledig wordt afgeraden:

Political protests across Peru continue. They have led to road blockades, suspension of train services, disruption in immigration services of land borders and airport closures. These protests are unpredictable, include violence, and can spread and escalate quickly. Clashes between protestors and the security forces have resulted in casualties.

In Lima protests have a focus in the historic centre, but have also spread to other areas. Some protests continue in other parts of Peru, including in tourist areas like Cusco and Puno.

You should be especially vigilant and take particular care to avoid all areas of large gatherings, demonstrations and protests. If possible, you should remain in a safe place, follow the authorities' advice, and monitor local media, including social media channels. Be wary of unverified, unofficial information.

(...)

Street crime, including muggings and thefts, is a significant problem in Lima, Cusco, Arequipa and other major cities. Be vigilant in public places and when withdrawing cash from ATMs. Avoid walking alone in quiet areas or at night.

There have been a number of thefts at gunpoint affecting foreign nationals, including British tourists and residents. These have happened in tourist areas of Miraflores and Barranco, including outside hotels popular with tourists, during the day and at night. In early 2019 there were a small number of robberies in and around luxury lodges near Puerto Maldonado city in the Madre de Dios region, including on tour buses. Some of these have been at gunpoint and involved British tourists. As with travel across the country, you should remain aware of your surroundings and avoid wearing or displaying expensive items. In the event of a robbery, do not attempt to resist attackers or take any action that puts you at greater risk. Report the matter to local police as soon as possible. If the incident takes place in a lodge or hotel, staff will be able to assist.

Passport theft is also common on inter-city buses and at bus stations. Keep your passport with you at all times during your bus journey and take particular care of valuables if you travel on a bus at night. Provincial and inter-city buses are sometimes held up and the passengers robbed.

Petty crime, such as pickpocketing and purse snatching is common, and occurs even in crowded, public areas. Pickpockets and bag snatchers may work in pairs or groups and employ a variety of ruses to divert their victim's attention.

(...)

There have been a number of cases of rape, mostly in the Cusco and Arequipa areas. Be alert to the use of 'date rape' and other drugs. Buy your own drinks and keep sight of them at all times. If you're in a bar and don't feel well, try to seek help from people you know. Unscrupulous tour agents have targeted lone young female travellers in the Cusco area.

(...)

Drugs, organised crime and terrorism are inextricably linked. There is a higher risk to your safety in regions where there is intensive coca cultivation and processing, including the Alto Huallaga, Aguaytia, Apurimac-Ene and Mantaro (VRAEM) river basins. Remnants of the Shining Path terrorist group continue to conduct occasional ambushes and attacks mainly targeting Police, military forces and local authorities. Seek local advice about dangerous areas.

Illegal drug use and drugs trafficking in Peru is subject to severe punishment, with lengthy jail sentences. Prison conditions in Peru are extremely poor and the Embassy cannot intervene in police or judicial matters, nor is it able to secure more favourable conditions for those in detention.

A state of emergency for security reasons related to the above is in force in some districts of Ayacucho, Huancavelica, Junin, Madre de Dios and Cusco regions (Cusco city, Machu Picchu and Manu Park are not affected). For further information you should contact Iperu. A state of emergency gives the armed forces responsibility for law and order alongside the police. Some civil rights are suspended. If you do decide to visit any area under a state of emergency you should follow instructions given to you by military, police or other officials.

(<https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/peru/safety-and-security>)

Last Update: Reissued with updates to crime information.

Exercise increased caution due to crime, civil unrest, and the possibility of kidnapping. Some areas have increased risk. Read the entire Travel Advisory.

Do not travel to:

- The Colombian-Peruvian border area in the Loreto Region due to crime.*
- The Valley of the Apurimac, Ene, and Mantaro Rivers (VRAEM), including areas within the Departments of Ayacucho, Cusco, Huancavelica, and Junin, due to crime and terrorism.*
- The Puno Region, including the Peruvian side of Lake Titicaca, and the Apurimac Region due to civil unrest.*

Country Summary: Crime, including petty theft, carjackings, muggings, assaults, and other violent crime, is common in Peru and can occur during daylight hours despite the presence of many witnesses. Kidnapping is rare, but does occur. The risk of crime increases at night. Organized criminal groups have been known to use roadblocks to rob victims in areas outside of the capital city of Lima.

Demonstrations occur regularly throughout the country. Public demonstrations can take place for a variety of political and economic issues. Demonstrations can cause the shutdown of local roads, trains, and major highways, often without prior notice or estimated reopening timelines. Road closures may significantly reduce access to public transportation and airports and may disrupt travel both within and between cities.

(...)

Colombian-Peruvian border area in the Loreto Region – Level 4: Do Not Travel

Drug trafficking and other criminal activity, combined with poor infrastructure, limits the capability and effectiveness of Peruvian law enforcement in this area.

The U.S. government has limited ability to provide emergency services to U.S. citizens as U.S. government personnel are restricted from traveling within 20 kilometers of the border with Colombia in the Loreto region, except on the Amazon River itself, without permission. This includes travel on the Putumayo River, which forms most of the Peru-Colombia border.

U.S. government personnel must receive advance permission for any travel to the Peruvian-Colombian border.

Valley of the Apurímac, Ene, and Mantaro Rivers (VRAEM) includes areas within the Departments of Ayacucho, Cusco, Huancavelica, and Junín – Level 4: Do Not Travel

Remnants of the Shining Path terrorist group are active in the VRAEM. The group may attack with little or no warning, targeting Peruvian government installations and personnel.

Drug trafficking and other criminal activity, combined with poor infrastructure, limit the capability and effectiveness of Peruvian law enforcement in this area.

U.S. government personnel are restricted from traveling in the VRAEM except for certain areas during daylight hours. U.S. government personnel must receive advance permission for any travel to the VRAEM. The U.S. government has limited ability to provide emergency services to U.S. citizens due to these travel restrictions.

The Puno Region, including the Peruvian side of Lake Titicaca, and the Apurímac Region– Level 4: Do Not Travel

The Puno and Apurímac regions, including areas previously frequented by tourists near Lake Titicaca and the cities of Puno and Apurímac, were epicenters of recent violent civil unrest and have yet to recover.

Local police and emergency services do not have the same capacity to respond to traveler emergencies in these regions as elsewhere in Peru.

U.S. Embassy personnel are currently prohibited from traveling to the Puno Region, including Lake Titicaca, and to the Apurímac Region.

<https://travel.state.gov/content/travel/en/traveladvisories/traveladvisories/peru-travel-advisory.html> Er is ook objectieve informatie betreffende de corruptie van de politie en de gerechtelijke macht in Peru, die duidelijk wijst op een straffeloosheid en passiviteit vanwege de lokale autoriteiten die dus niet in staat zijn een lokale bescherming te bieden tegen de problematische veiligheidssituatie in Peru.

Zo lezen wij :

“Like other countries in Latin America, Peru has suffered for decades from systemic corruption that has reached the highest tiers of its executive, judicial and legislative systems.

(...)

Peru is one of the countries that suffers from the worst levels of political corruption in Latin America. In Transparency International’s 2018 Corruption Perceptions Index, Peru fell to 35/100, eight points lower than the global average of 43, two points lower than its score in 2017”¹.

(Vrije vertaling : Net als andere landen in Latijns-Amerika lijdt Peru sinds tientallen jaren onder systemische corruptie die de hoogste niveaus van zijn uitvoerende, gerechtelijke en wetgevende systemen heeft bereikt.

(...)

Peru is een van de landen die te lijden heeft onder de ergste politieke corruptie in Latijns-Amerika. In de Corruption Perceptions Index 2018 van Transparency International daalde Peru tot 35/100, acht punten lager dan het wereldwijde gemiddelde van 43, twee punten lager dan de score in 2017).

Uit een ander rapport blijkt dat er ook veel corruptie is bij de gerechtelijke actoren :

“Corruption and impunity are two essential features that have characterized Peru’s political class and the public administration. Although the state has undertaken numerous initiatives to slow the advance of corruption, both at the national and subnational levels, it has not been able to find efficient solutions to this problem. Even the main institutions responsible for promoting anti-corruption policies – Congress, the Prosecutor’s Office (Fiscalía de la Nación) and the judiciary – have been involved in the most notorious cases of corruption in recent years”².

(Vrije vertaling : Corruptie en straffeloosheid zijn twee essentiële kenmerken die de politieke klasse van Peru en het openbaar bestuur hebben gekenmerkt. Hoewel de staat tal van initiatieven heeft genomen om de

opmars van corruptie te vertragen, zowel op nationaal als op subnationaal niveau, is het niet in staat geweest om efficiënte oplossingen voor dit probleem te vinden. Zelfs de belangrijkste instellingen die verantwoordelijk zijn voor het bevorderen van anticorruptiebeleid - het Congres, het Openbaar Ministerie (Fiscalía de la Nación) en de rechterlijke macht - zijn de afgelopen jaren betrokken geweest bij de meest beruchte gevallen van corruptie).

Wij lezen nog :

1 Financial Crime Digest, "Corruption in Peru: An overview of systemic corruption and an interview with former prosecutor José Ugaz", juni 2019,

http://www.worldcomplianceassociation.com/noticias/noticia_doc_wca_seg_230719_860076.pdf

2 BTI 2022 Country Report, Peru, 2022, [https://bti-](https://bti-project.org/fileadmin/api/content/en/downloads/reports/country_report_2022_PER.pdf)

[project.org/fileadmin/api/content/en/downloads/reports/country_report_2022_PER.pdf](https://bti-project.org/fileadmin/api/content/en/downloads/reports/country_report_2022_PER.pdf)

"Peru's judicial system carries a very high risk of corruption. Bribes and irregular payments are very commonly exchanged to obtain favorable court decisions (GCR 2015-2016). Further, user surveys indicate unofficial payments affect both the speed and the final outcome of judicial processes (SNSoC 2012, in Spanish). The proficiency of individual judges varies, however, allegations of corruption, political interference and external interference in the judicial system are widespread (ICS 2016). The vast majority of Peruvians believe that the judiciary is corrupt (GCB 2013). With the exception of the commercial courts, Peru's judicial system is often extremely slow to hear cases and issue decisions (ICS 2016)"³.

(Vrije vertaling : Peru's rechtssysteem brengt een zeer hoog risico op corruptie met zich mee. Steekpenningen en onregelmatige betalingen worden zeer vaak uitgewisseld om gunstige rechterlijke beslissingen te verkrijgen (GCR 2015-2016). Verder blijkt uit gebruikersonderzoeken dat onofficiële betalingen zowel de snelheid als de uiteindelijke uitkomst van gerechtelijke processen beïnvloeden (SNSoC 2012, in het Spaans). De bekwaamheid van individuele rechters varieert, maar beschuldigingen van corruptie, politieke inmenging en inmenging van buitenaf in het rechtstelsel zijn wijdverbreid (ICS 2016). De overgrote meerderheid van de Peruanen is van mening dat de rechterlijke macht corrupt is (GCB 2013). Met uitzondering van de rechtbanken van koophandel, is het Peruaanse rechtssysteem vaak extreem traag om zaken te behandelen en beslissingen te nemen (ICS 2016)).

Uiteindelijk lezen wij nog in het Human Rights Report van 2020 van de Amerikaanse Department of State :

"Significant human rights issues included: arbitrary detentions (including of minors); serious government corruption at all levels, including in the judiciary; and sex and labor trafficking".

(Vrije vertaling : Belangrijke mensenrechtenkwesties waren onder meer: willekeurige detenties (ook van minderjarigen); ernstige corruptie bij de overheid op alle niveaus, ook in de rechterlijke macht; en seks- en arbeidshandel).

"There was evidence of widespread corruption in the judicial system. Prosecutors continued an investigation launched following 2018 media reports on a judicial scandal involving allegations of influence peddling and graft by judges at all levels. Corruption was frequent at all levels of the PNP »⁴.

(Vrije vertaling : Er was bewijs van wijdverbreide corruptie in het gerechtelijk apparaat. Aanklagers zetten een onderzoek voort dat was gestart naar aanleiding van berichten in de media uit 2018 over een gerechtelijk schandaal waarbij rechters op alle niveaus beschuldigingen van beïnvloeding en corruptie hadden gepleegd. Corruptie was frequent op alle niveaus van de P

Verzoeker stelt echter vast dat noch de beslissing, noch het administratief dossier, enige objectieve informatie bevat over alle bovenvermelde elementen die de huidige crisis in Peru bespreken.

3 Risk and compliance portal, "Peru corruption report", september 2020, <https://www.ganintegrity.com/portal/country-profiles/peru/>

4 Department of State, "Peru 2020 Human Rights Report", 2020, <https://www.state.gov/wpcontent/uploads/2021/03/PERU-2020-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf>

Om deze redenen faalt verwerende partij in haar verplichting om een diepgaand, precautioneus, nauwkeurig en voorzichtig onderzoek te vergen, alsook een voldoende motivering op te stellen in haar beslissing, krachtens artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat men nogmaals herinnert aan verwerende partij dat de drempel van ernst dat wordt opgeëist voor het risico tot schade of vervolging in het kader van de asielprocedure niet automatisch dezelfde is als die opgeëist om een buitengewone omstandigheid aan te tonen;

Dat het feit dat Uw Raad eerder in het kader van de asielprocedure van verzoeker besloot dat er onvoldoende vrees tot vervolging of risico tot schade was in geval van terugkeer naar Peru, dit niet betekent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waardoor verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsvergunning niet in Peru kan indienen;

Dat in die zin het louter verwijzen naar de weigering van Uw Raad in het kader van de asielprocedure een ruim onvolledige en ondermaatse motivering inhoudt aangezien de standaarden in de procedures verschillen;

Dat, bovendien, waar verwerende partij een concreet bewijs opeist voor elk aspect van het dossier, aangehaald door verzoeker, dit een buitensporige vereiste inhoudt die verzoeker onmogelijk tegemoet kan komen, omwille van zijn precarie hoedanigheid als ex-asielzoeker zonder concrete communicatie met Peru;

DAT uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de wederpartij een belangenafweging heeft uitgevoerd;

DAT uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de tegenpartij een evenredigheidsonderzoek heeft uitgevoerd;

DAT uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de wederpartij alle elementen ter zake in aanmerking heeft genomen;

2.

In deze zaak dient te worden vastgesteld dat er bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster onvoldoende rekening is gehouden met alle relevante elementen die haar familiaal en privéleven uitmaken, zoals bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dit artikel beschermt niet alleen het recht op gezins- en privéleven, maar strekt zich ook uit tot aspecten van het professionele leven van een individu, die integraal deel uitmaken van hun persoonlijke identiteit en maatschappelijke integratie en waarbij ook sociale banden worden aangelegd.

Zoals reeds uiteengezet: verzoekster betrad België in 2019 met een duidelijke intentie om zichzelf op te bouwen en niet afhankelijk te zijn van sociale voorzieningen. Ze beschikte reeds over een opleiding in de horeca en toonde vanaf haar aankomst een buitengewone ondernemingsgeest door onmiddellijk werk te zoeken en haar professionele carrière voort te zetten. Ondanks de stress en onzekerheden die gepaard gaan met een asielprocedure, stelde verzoekster haar CV op en solliciteerde actief. Haar vastberadenheid en inzet leidden tot diverse werkopdrachten en uiteindelijk tot een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij Actief NV in Zaventem.

Dit professionele parcours, dat getuigt van een succesvolle integratie in de Belgische samenleving, is echter onvoldoende in overweging genomen bij de beoordeling van haar aanvraag. Verzoekster heeft niet alleen een stabiel en onafhankelijk leven opgebouwd, maar draagt ook actief bij aan de Belgische economie in een sector waar arbeidsschaarste heerst.

Het negeren van dit essentiële aspect van haar leven in de beoordeling van haar verblijfstitel, hoewel dit deel uitmaakt van het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM, vormt een ernstige lacune in de motivering van de bestreden beslissing.

Bovendien beschikt verzoekster over hechte familiale banden in België, waar vier van haar zussen legaal verblijven. Deze familieleden, samen met andere vrienden en kennissen, hebben geattesteerd over haar inspanningen, haar voorbeeldig gedrag en haar belangrijke rol binnen de gemeenschap.

De steun die zij geniet, onderstreept haar integratie en het belang van haar aanwezigheid voor haar sociale netwerk in België.

Ten slotte is het van belang te benadrukken, zoals reeds in de aanvraag werd gedaan, dat verzoekster niemand meer heeft in Peru, aangezien haar moeder aan kanker is overleden. Dit gegeven, dat essentieel is voor de beoordeling van haar situatie, is incorrect of onvoldoende in overweging genomen in de motivering van de beslissing.

Een terugkeer naar Peru zou haar onrechtmatig beroven van de banden die zij in België heeft opgebouwd, en zou haar professionele toekomst en persoonlijke welzijn ernstig schaden.

Gezien deze omstandigheden duidelijk werden aangehaald in de aanvraag en er amper een antwoord op wordt gegeven in bestreden beslissing, is het duidelijk dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en geen recht doet aan de belangen van verzoekster zoals beschermd onder artikel 8 EVRM.

De professionele en familiale omstandigheden van verzoekster maken integraal deel uit van haar privéleven en zouden een gedwongen terugkeer naar Peru onrechtvaardig en disproportioneel maken.

Men dient omtrent artikel 8 EVRM een interessante analyse van MIRIA te citeren die opmerkt dat:

Rekening houdend, enerzijds met het feit dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM en die van de overige bepalingen van het EVRM te maken hebben met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, de zaak zo nauwkeurig mogelijk te onderzoeken en dat op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Wanneer de bescherming van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen, moeten de overheden rekening houden, niet alleen met het recht op een gezinsleven, maar ook met het recht op een privéleven (sociale banden, taalkennis, studies, ...) dat alle personen betreft, inclusief de alleenstaanden die geen andere familieleden in België hebben.

Volgens de RvV moet de DVZ in zijn onderzoek naar het recht op een gezinsleven eerst en vooral nagaan of er een gezinsleven aanwezig is, dat niet beperkt is tot het kerngezin. 44 De DVZ moet ook meer doen dan alleen een onderzoek naar het recht op een gezinsleven voeren; ook de aspecten betreffende het privéleven moeten op een gegronde manier onderzocht zijn alvorens een beslissing wordt genomen (in dit geval een intrekking van het verblijf). 45 Tijdens het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden moet de DVZ nagaan of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen een schending zou uitmaken van het ingeroepen privéleven. 46 Bij het onderzoek naar het respect voor het recht op een privéleven suggereert Myria dat de verzoeker zou moeten kunnen aantonen dat het centrum van zijn affectieve, sociale en economische banden overwegend in België is komen te liggen. Zo kan het dat een dramatische aangelegenheid als een overlijden ervoor zorgt dat de affectieve en sociale belangen van de rest van het gezin in België zijn komen te liggen, ook al zouden de economische belangen elders gelegen zijn. In dat geval wegen deze affectieve en sociale belangen zwaarder door dan de economische. 38. Een privé- of gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf kan in heel uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. De RvV verwijst hiervoor naar het Europese Hof in de zaak-Jeunesse betreffende het recht op een privéleven. Ondanks het feit dat de verzoekster faalde in haar verplichting om eerst een machtiging tot voorlopig verblijf (d.i. een Nederlandse visumvereiste) te bekomen in het buitenland vooraleer een verblijfsvergunning aan te vragen in Nederland, stelde het Hof vast dat, alle relevante factoren van de zaak cumulatief beschouwd, er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden. Het Hof besloot dat de Nederlandse overheid geen billijke afweging heeft gemaakt tussen de betrokken concurrerende belangen. 47 39. In de zaak-Butt t. Noorwegen 48 kwam het Europees Hof tot de conclusie dat er sprake was van buitengewone omstandigheden en dat de verwijdering van een broer en een zus die al sinds hun kindertijd in Noorwegen verblijven een schending zou uitmaken van hun recht op een gezins- en privéleven. Het Hof oordeelde immers dat de verzoekers sterke banden hadden opgebouwd in Noorwegen. Zo verbleven ze bij een oom en tante, hadden ze er hun vrienden en sociaal netwerk, hadden ze er schoolgelopen en waren ze de Noorse taal machtig. Hun band met Pakistan was verwaterd. Het Hof stelt dat er geen onoverkomelijke obstakels zijn voor een terugkeer naar Pakistan maar de verzoekers zouden er mogelijk "met sociale en professionele moeilijkheden worden geconfronteerd".

44 RvV, nr. 232 389, 10 februari 2020. Aanwezigheid van een gezinsleven bij een jong kind wiens vader was overleden en wiens moeder het sinds 1 jaar had achtergelaten bij de oom en tante waar het als lid van hun gezin werd opgevoed. De oom en tante hadden het statuut van pleegouder over het kind. Bijzondere elementen van afhankelijkheid waren dus aanwezig. Zie ook: EHRM (besl.), 25 november 2014, Kruskic t. Kroatië: er kan sprake zijn van een gezinsleven tussen grootouder en kleinkind indien er voldoende hechte familiale banden bestaan (§108). 45 RvV, nr. 205 020, 7 juni 2018, punten 3.2. tot 3.13. 46 RvV, nr. 237 116, 18 juni 2020. 47 RvV, nr. 232 389, 20 februari 2020, p. 12-13. (EHRM (GK), 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 122: "viewing the relevant factors cumulatively, the circumstances of the applicant's case must be regarded as exceptional. Accordingly, the Court concludes that a fair balance has not been struck between the competing interests involved.") 48 EHRM, Butt t. Noorwegen, 4 december 2012, nr. 47017/09, §88.

(https://www.myria.be/files/Advies_Myria_NL_wetsvoorstel_55_1415_001.pdf)

Deze analyse herinnert ons eraan dat verzoeker in zijn aanvraag van machtiging to verblijf verschillende elementen van gezins- en privéleven heeft aangehaald:

- zijn integratie in België doorheen zijn professionele activiteit
- zijn integratie in België rekening houdend met zijn verblijf in België
- zijn sociaal netwerk van collega's, vrienden en kennissen

Hieruit volgt dat de professionele activiteit van verzoeker OOK een privéleven vormt in de zin van artikel 8 EVRM en dient dus te worden beschermd zoals dit artikel het voorschrijft.

Bovendien wordt zijn werk geenszins onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM als deel van zijn privéleven.

Verzoeker toont aan de hand van de documenten omtrent zijn werk WEL aan dat hij "bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit" zodat deze onder de toepassing van artikel 8 zouden vallen.

Men voegt hieraan toe dat verwerende partij bezwaarlijk mag stellen dat alle omstandigheden van integratie enkel behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet dienen behandeld te worden, gezien zij, naar onze mening, deel uitmaken van zijn ontwikkeld privéleven in België en dus onder de toepassing van artikel 8 EVRM komen, dienen te worden beschermd, reeds bij de analyse van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Dit zijn reeds bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 9bis.

Zij tonen net diepgaande interpersoonlijke banden en sociale bindingen aan en een integratie waardoor een terugkeer een onherstelbare schade zouden veroorzaken.

De belangenafweging dient te gebeuren met beschouwing van deze elementen.

Dat verzoeker niet in staat is te begrijpen waarom deze elementen niet in aanmerking werden genomen en waarom zij niet onder de toepassing van artikel 8 EVRM kwamen.

Dat verwerende partij niet adequaat antwoordt biedt op al de aangehaalde elementen van de aanvraag.

DAT het bestreden besluit, aangezien het geen rekening houdt met het gezinsleven van verzoeker (en diens afwezigheid in Peru), in strijd is met artikel 8 van het EVRM, het evenredigheidsbeginsel, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de plicht tot zorgvuldigheid en grondigheid en het beginsel van materiële verplichting van bestuurshandelingen;

DAT de bestreden handeling in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen;

3.

OVERWEGENDE dat de tegenpartij de duur van het verblijf van de verzoeker, noch zijn integratie in twijfel trekt;

DAT het zich echter beperkt tot het citeren van een arrest van uw Raad, aangezien deze elementen niet van uitzonderlijke aard zijn;

DAT de beslissing daarbij niet aangeeft en dus niet kan begrijpen waarom de verschillende elementen die door de aanvrager worden aangevoerd (verblijfsduur, integratie, banden, beroepsvooruitzichten) niet werden geanalyseerd in het licht van artikel 8 EVRM en niet geldig zijn;

DAT het echter absoluut noodzakelijk is dat de redenering die tot de beslissing heeft geleid, in de wet wordt geformaliseerd (C.E., 13 oktober 2000, nr. 90.216 en Doc. Parl., Senaat, nr. 215-1);

DAT uw Hof er met name aan herinnerde in het arrest nr. 95 697 van 23 januari 2013;

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que la durée du séjour de la partie requérante et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation des éléments particuliers de la situation de la partie requérante, invoqués dans sa demande. Ce constat est confirmé par la lecture du dossier administratif (...).

4.5. Le constat d'insuffisance de motivation relevé ci-dessus n'a pas pour effet d'imposer à la partie défenderesse "d'indiquer dans sa décision quels motifs permettraient le cas échéant d'obtenir une autorisation alors que ceci excède son obligation de motivation (cf. note d'observations, p. 4). Il s'agit uniquement de permettre à la partie requérante de comprendre, ce qui, non pas dans l'absolu mais dans son cas particulier, fait en sorte que, selon la partie défenderesse, son intégration et la longueur de son séjour ne peuvent motiver l'octroi d'une autorisation de séjour".

DAT de motiveringsplicht de tegenpartij oplegt dat in een beslissing tot niet-ontvankelijkheid duidelijk wordt aangegeven waarin de concreet ingeroepen elementen van integratie niet rechtvaardigen dat het verzoek tot verblijf in België wordt ingediend, bij de titel van uitzonderlijke omstandigheid;

DAT een dergelijke motivering niet beantwoordt aan de nauwkeurigheidseisen en de doelstellingen van de wet van 29 juli 1991 in termen van begrip van de reikwijdte van de handeling en de redenen die eraan ten grondslag liggen, noch aan het beginsel van de verplichting tot materiële motivering administratieve handelingen die onder de bevoegdheid vallen administratie;

DAT het daarom ontoereikend is omdat het niet beantwoordt aan de elementen die de verzoeker in het kader van zijn verzoek om toestemming tot verblijf heeft aangevoerd;

DAT Uw Raad ook de gelegenheid heeft gehad erop te wijzen dat:

"Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat".

CCE n°99 287 van 20 maart 2013

DAT het bestreden besluit, aangezien het geen rekening houdt met de sociale en emotionele banden die de verzoeker heeft ontwikkeld of met de duur van zijn verblijf, in strijd is met artikel 8 van het EVRM, het evenredigheidsbeginsel, artikel 22 van de Grondwet, artikel 7 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de plicht tot voorzichtigheid en grondigheid en het beginsel van materiële verplichting van bestuurshandelingen;

DAT de bestreden handeling in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen;

4.

DAT het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) absoluut geen rekening houdt met het privé- en gezinsleven van de verzoeker, dat uit de volgende elementen bestaat:

- opleiding gevolgd*
- ontwikkeling in België*
- het ontbreken van banden met het land van herkomst*
- de integratie van verzoeker en talrijke sociaal-emotionele banden die zich ontwikkelden tijdens zijn lange verblijf in België;*
- de familieleden die aanwezig zijn in België*
- de veiligheidssituatie in Peru*

Maar ook het risico tot onmenselijke behandeling krachtens artikel 3 EVRM omwille van de homoseksualiteit van verzoeker die nooit in twijfel werd getrokken;

DAT door de verzoeker te bevelen het grondgebied te verlaten, verwerende partij artikelen 8 en 3 EVRM schendt;

DAT het bestreden besluit, doordat het hen beveelt het grondgebied te verlaten, hen van deze banden berooft en hen mogelijks in een ernstige materiële déprivatie stuurt in Peru, in geval van gedwongen terugkeer;

Dat de motivering van de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 62 en 74/13 van voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 5 Richtlijn 2008/115/ EC van het Europees Parlement en de Raad

van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures die in de lidstaten van toepassing zijn op de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen;

ZODAT het bestreden besluit in strijd is met voornoemde bepalingen;”

3.2 Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (cf. HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet en verzoekster voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat ze zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Ook waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel, wijst de Raad erop dat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen en dit beginsel door de bestreden beslissingen worden geschonden. In zoverre is het enig middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing zijn in feite en in rechte gemotiveerd. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan deze beslissing werd genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt er geduid dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom ze haar verblijfsaanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum of verblijfsvergunning waarmee ze zich op wettige wijze op het Belgische grondgebied kan bevinden. Verzoekster ontkent dit niet.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr.

126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verweerder na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoekster zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat verweerder ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekster betreft geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt verzoekster toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

Verder geeft verzoekster aan niet akkoord te zijn met de beoordeling gedaan door verweerder. Ze voert aan dat ze een professionele carrière in België heeft uitgebouwd en over een tewerkstelling van onbepaalde duur beschikt; dat deze professionele activiteit deel uitmaakt van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM; dat ze niet afhankelijk is geweest van het Belgisch sociaal systeem; dat ze Franse taallessen heeft gevolgd en de Franse taal machtig is; en dat ze niet kan terugkeren naar Peru gelet op de veiligheidssituatie aldaar.

In essentie beperkt verzoekster zich tot een herhaling van de elementen uit haar machtigingsaanvraag zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf, weerlegt verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde.

Voor zover verzoekster met haar betoog een schending van het recht op eerbiediging van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wenst aan te voeren, merkt de Raad het volgende op.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekster wijst erop dat ze sinds 2019 in België verblijft; dat ze een professionele loopbaan heeft opgebouwd; dat ze over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur beschikt; dat ze verschillende Franse taalcursussen heeft gevolgd en ze de nationale talen uitstekend beheerst en dat ze werkzaam is in een sector waarin dringend werkkrachten nodig zijn.

Waar verzoekster gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt echter vast dat verzoekster nergens meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat ze in België zou hebben opgebouwd. Verzoekster beperkt zich tot het enkele feit dat ze al enige tijd in België verblijft, Franse taallessen heeft gevolgd en in België heeft gewerkt. Ze legt echter geen

enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat ze bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van haar sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin ze zich er zeer goed bewust van was dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoekster beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster verder betoogt dat verweerder bezwaarlijk kan stellen dat alle omstandigheden van integratie enkel behoren tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en niet kunnen behandeld worden in de ontvankelijkheidsfase en nog stelt dat deze elementen wel degelijk onderdeel uitmaken van haar privéleven in België dat moet worden beschermd krachtens artikel 8 van het EVRM, bemerkt de Raad in de eerste plaats dat verzoekster er niet in is geslaagd het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België aannemelijk te maken. Daarnaast heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat *“De elementen van integratie (duur van het verblijf in België, tewerkstelling, kennis van het Frans, kennissen en vrienden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”*. Dit motief is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze blijft volharden dat de genoemde elementen daadwerkelijk buitengewone omstandigheden uitmaken.

Vervolgens betoogt verzoekster dat ze een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft uitgebouwd. Ze stelt dat vier van haar zussen in België verblijven en verwijst naar de getuigenverklaringen die ze ter staving hiervan heeft overgemaakt. Verzoekster besluit dat ze niemand meer heeft in Peru aangezien haar moeder is overleden.

De Raad stelt vast dat verweerder dit element reeds heeft beoordeeld in de eerste bestreden beslissing, waarin hij motiveert als volgt:

“Betrokkene verwijst naar de zussen, broers en halfzus die de Belgische nationaliteit hebben. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient er op gewezen te worden dat mevrouw ook in Peru nog een familiaal netwerk heeft. Ze kan samen met haar broer F. M., J. E. geboren op (...) terugkeren naar Peru om zich vervolgens te richten tot de Belgische ambassade in Lima. Betrokkene gaf ook zelf aan in de toekomst terug te zullen keren naar Peru en dat zij naar België kwam om er te komen werken. Betrokkene kan zich richten tot de Belgische ambassade in Lima, Peru, eventueel met de hulp van haar Belgische advocaat, om een visum aan te vragen om terug te keren naar België, eventueel omwille van tewerkstelling. Betrokkene toont niet aan dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om een visumprocedure op te starten via de Belgische ambassade in Lima, Peru.”

Verweerder houdt rekening met het gegeven dat de zussen van verzoekster in België verblijven, doch is van oordeel dat dit element niet verhindert dat verzoekster een verblijfsmachtiging moet aanvragen aan de hand van de reguliere procedure in haar land van herkomst. Verweerder bemerkt dat verzoekster nog een familiaal netwerk in Peru heeft. Immers kan zij zich samen met haar broer – wiens humanitaire verblijfsaanvraag eveneens werd geweigerd door de gemachtigde en wiens beroep tegen deze beslissing hangende is bij de Raad, gekend onder rolnummer 323 132 – naar hun land van herkomst begeven om vervolgens via de reguliere procedure een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoekster tracht dit motief niet met enig concreet verweer of begin van bewijs te ontkrachten. Waar ze verwijst naar het gebrek aan een familiaal netwerk in Peru aangezien haar moeder is overleden, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster hierover met geen woord heeft gerept in haar verblijfsaanvraag van 5 december 2023. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon

beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). In zoverre moet worden aangenomen dat verzoekster inderdaad geen familiaal netwerk meer heeft in Peru, hetgeen niet met enig begin van bewijs wordt gestaafd, moet erop worden gewezen dat niet blijkt dat verzoekster dit element als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen. Van verweerder kan dan ook niet worden verwacht dat hij omtrent dit element uitdrukkelijk motiveert.

Verzoekster betoogt verder dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder met alle elementen rekening heeft gehouden. Meer bepaald verwijst verzoekster naar de onveilige situatie in haar land van herkomst, Peru, waarmee verweerder volgens haar geen rekening heeft gehouden. Verzoekster zet een uitgebreid betoog uiteen omtrent de algemene onveiligheid en wetteloosheid in Peru, waarin ze onder meer verwijst naar verschillende internationale rapporten en artikels.

In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Mevrouw verwijst ook naar de onveiligheid in Peru, de conflicten, de straffeloosheid en de corruptie en de precaire socio-economische levensomstandigheden. De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzocht de socio-economische situatie van betrokkene. Daaruit bleek dat betrokkene geen problemen kende in Peru. Betrokkene was ook van plan om terug te keren naar Peru. Haar bestaansmogelijkheden in Peru worden niet beperkt in die mate dat het maatschappelijk en sociaal onmogelijk zou zijn om te kunnen functioneren. Er is geen sprake van een situatie van verregaande materiële deprivatie in Peru. Betrokkene gaf zelf aan geen persoonlijke problemen te hebben gekend. Geweld in Peru neemt de vorm aan van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Regeringstroepen hebben soms nog doelgerichte confrontaties met de restanten van het ‘Lichtend Pad’. Maar de Belgische asielinstanties oordeelden dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Peru een reëel risico zou lopen van ernstige schade.”

Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar ze voorhoudt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de elementen die ze heeft aangevoerd inzake de veiligheidssituatie in Peru. Verweerder motiveert immers uitdrukkelijk dat in de verblijfsaanvraag wordt verwezen naar de onveilige situatie in Peru, de conflicten, de straffeloosheid, de corruptie en de precaire socio-economische levensomstandigheden. In die zin wordt er verwezen naar artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld:

“§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;”

Verweerder stelt dat verzoekster de genoemde buitengewone omstandigheden – zijnde de onveilige situatie in Peru, de conflicten, de straffeloosheid, de corruptie en de precaire socio-economische levensomstandigheden – reeds heeft aangehaald “ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51” die werd verworpen door de bevoegde diensten. De CGVS heeft de socio-economische situatie van verzoekster reeds onderzocht en hieruit bleek dat ze geen problemen kende in Peru. Verzoekster zou ook van plan zijn geweest om terug te keren naar Peru. Verweerder besluit dat de bestaansmogelijkheden van verzoekster in Peru niet beperkt worden in die mate dat het maatschappelijk en sociaal onmogelijk zou zijn om er te kunnen functioneren. Er is geen sprake van een situatie van verregaande materiële deprivatie bij terugkeer naar Peru. Verweerder bemerkt nog dat het geweld in Peru de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. De regeringstroepen hebben soms confrontaties met de restanten van het ‘Lichtend Pad’ maar de CGVS oordeelde reeds dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar Peru een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze stelt niet te kunnen begrijpen waarom de veiligheidssituatie in Peru niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Daarnaast treedt de Raad verweerder bij waar hij motiveert dat verzoekster niet zonder meer in haar humanitaire verblijfsaanvraag opnieuw een element kan inroepen dat reeds aan bod kwam ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming en dat niet heeft geleid tot de erkenning als vluchteling of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet

uitdrukkelijk dat dergelijke elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. In casu heeft de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing de motieven aangegeven waarom de CGVS heeft geoordeeld dat aan verzoekster niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Er bestaan immers geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Peru een reëel risico zal lopen te worden blootgesteld aan ernstige schade, noch blijkt dat zij in Peru terecht zal komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie. Gelet op de bepaling van artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en gelet op de niet-betwiste vaststelling dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen bijkomend bewijsmateriaal heeft voorgelegd om de reeds door de CGVS beoordeelde verklaringen te staven, heeft de gemachtigde derhalve in alle redelijkheid en geheel in overeenstemming met de toepasselijke wettelijke bepalingen geoordeeld dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Dat de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een andere finaliteit heeft dan de asielprocedure en dat *“de voorwaarden voor een intern conflict en dus een toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (dat leidt tot het toekennen van de subsidiaire bescherming) niet dezelfde zijn als de voorwaarde om een bijzondere omstandigheid in te houden”*, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster kan verder evenmin worden gevolgd als zou verweerder op buitensporige wijze vereisen dat voor elk aspect van haar dossier een concreet bewijs wordt voorgelegd. Het weze herhaald dat de vreemdeling in zijn humanitaire verblijfsaanvraag klaar en duidelijk moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verblijfsaanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en zijn humanitaire verblijfsaanvraag van de nodige bewijsstukken te voorzien. Uit zijn uiteenzetting moet immers duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Volledigheidshalve merkt de Raad dat de rapporten en internetbronnen waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst, slechts algemeen van aard zijn en niet op haar persoonlijke situatie worden toegepast. Verzoekster brengt in het kader van de huidige procedure geen enkel concreet bewijsstuk bij waaruit blijkt dat zij – ondanks de beoordeling gedaan door de CGVS – alsnog persoonlijk zal worden getroffen door deze algemene situatie.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM omdat ze, indien ze gedwongen wordt om terug te keren naar Peru, haar werkgelegenheid en financiële stabiliteit zal verliezen en ze *“zou eveneens wel kunnen belanden in een situatie van materiële deprivatie”*. De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Het betoog van verzoekster blijft echter beperkt tot de algemene en hypothetische stelling dat zij wel eens zou kunnen belanden in een situatie van materiële deprivatie omdat ze bij terugkeer naar Peru haar financiële stabiliteit zal verliezen, zonder dat verzoekster ter ondersteuning hiervan enig begin van bewijs bijbrengt. Dergelijke blote beweringen laten niet toe te concluderen dat verzoekster bij terugkeer naar Peru een schending van artikel 3 van het EVRM zal ondergaan. Daarnaast heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat er geen sprake zal zijn van een situatie van verregaande materiële deprivatie in Peru en verzoekster niet aantoont dat ze bij terugkeer naar Peru een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling. Verzoekster slaagt er niet in deze motivering, die de Raad overigens niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig lijkt, met enig concreet verweer te weerleggen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het betoog van verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten, argumenteert verzoekster wederom dat er geen rekening wordt gehouden met haar gezins- en privéleven in België. Ze benadrukt opnieuw dat ze in België een opleiding heeft gevolgd; dat ze geen banden meer heeft met haar land van herkomst, dat ze is geïntegreerd en socio-economische banden heeft ontwikkeld; dat ze familieleden in België heeft en dat ze niet kan terugkeren naar Peru omwille van de veiligheidssituatie aldaar.

Het volstaat te dezen erop te wijzen dat verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België niet aannemelijk heeft gemaakt. Er valt dan ook niet in te zien waarom verweerder hieromtrent zou moeten motiveren bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft op goede gronden vastgesteld dat verzoekster niet over een internationaal paspoort voorzien van een geldig visum of een geldige verblijfstitel beschikt zodat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast heeft verweerder een beoordeling gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en heeft hij geïndiceerd dat verzoekster geen kinderen in België heeft; dat ze wel (half)broers en (half)zussen in België heeft doch dat ze ook over een familiaal netwerk in Peru beschikt en een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied geen disproportionele maatregel uitmaakt en tenslotte dat verzoeksters medische problematiek op heden niet langer actueel is nu de voorliggende medische documenten dateren van 2019 en 2020. Verzoekster brengt geen concreet verweer aan waarmee zij de pertinente motieven van de tweede bestreden beslissing ontkracht.

Waar verzoekster nog betoogt dat zij een risico op onmenselijke behandeling loopt bij terugkeer naar Peru *“omwille van de homoseksualiteit van verzoeker die nooit in twijfel werd getrokken”*, stelt de Raad zich de vraag welk belang verzoekster bij deze kritiek kan laten gelden. Immers is er nergens in dit dossier sprake van enige beweerde homoseksualiteit die door verweerder nooit in twijfel zou zijn getrokken.

Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN